

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi D. B.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt III Ca (...) wydanym w sprawie z wniosku W. B.

przy uczestnictwie D. B.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2010 r.,

zażalenia uczestnika postępowania (skarżącego)

na orzeczenie o kosztach

zawarte w postanowieniu Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 maja 2010 r., sygn. akt III (...),

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę D. B. o wznowienie postępowania i zasądził od D. B. na rzecz W. B. 7200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że D. B. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 lutego 2009 r., wydanym w sprawie z wniosku W. B. przy udziale D. B. o podział majątku wspólnego. Wspomniana skarga została jednak odrzucona, ponieważ została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. i nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.). Uzasadniając orzeczenie o kosztach postępowania, Sąd przytoczył art. 520 § 3 w związku z art. 406 k.p.c. Wskazał również, że podstawę ustalenia opłaty za czynności pełnomocnika W. B. stanowią § 2 ust. 1 i 2 i § 7 ust. 1 pkt 10 w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.; dalej: rozporządzenie MS”).

Postanowienie zaskarżył D. B. w części dotyczącej orzeczenia o kosztach postępowania. W zażaleniu zarzucił naruszenie art. 520 § 1 w związku z art. 406 k.p.c. oraz art. 98 § 1 w związku z art. 203 k.p.c. i wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd ograniczył uzasadnienie zaskarżonego postanowienia do przytoczenia przepisów prawa, bez wyjaśnienia wskazanej podstawy prawnej rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania. W tej sytuacji nie można odeprzeć zarzutu skarżącego, że zakwestionowane orzeczenie zostało wydane z naruszeniem art. 520 § 1 w związku z art. 406 k.p.c. Nie wiadomo bowiem dlaczego Sąd odstąpił od wyrażonej w tym przepisie zasady, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Nie ulega wątpliwości, że Sąd może odstąpić od wspomnianej zasady i orzec o kosztach postępowania według dyrektyw określonych w art. 520 § 3 k.p.c., ale powinien przedstawić argumenty przemawiające za takim rozstrzygnięciem. W przeciwnym wypadku orzeczenie nie podaje się kontroli instancyjnej.

Zbyt lakoniczne uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie pozwala także odeprzeć zarzutu skarżącego, że zasądzone wynagrodzenie jest niewspółmierne do nakładu pracy pełnomocnika wnioskodawczyni. Obowiązek dokonania oceny wysokości żądanych kosztów postępowania, m.in. z punktu widzenia niezbędnego nakładu pracy adwokata, wynika zarówno z § 2 ust. 1 rozporządzenia MS, jak i z art. 109 § 2 k.p.c. Trafny jest także zarzut skarżącego, że zaskarżone postanowienie nie uwzględnia jego sytuacji życiowej i majątkowej, która pozwoliła mu uzyskać zwolnienie od kosztów

sądowych i spowodowała – jak można sądzić – oddalenie wniosku o cofnięcie tego zwolnienia.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).